53e jaar. — N° 21 — EERSTE BLAD. — Zaterdag, 17 Februari 1906.

Men schrijft in te Tongeren bij M. COLLEE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever, **Groote Markt, te Tongeren.**

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week : 6 fr. per jaar.
Twee » » 5 »
Een » » 4 »

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad, 1 frank den drukregel.

TONGEREN, DEN 17 FEBRUARI 1906.

VAN ALLES WAT.

HOSPITALEN. — Een groot licht van het geuzenevangelie, het liberaal blad : GAZETTE DE CHARLEROI, heeft deze week weer uit de school geklapt. 't Heeft namelijk in de volgende bewoordingen een der plannen van 't aanstaande Belgisch Combistenministerie ontsluierd :

« De verwereldlijking (der gasthuizen) moet geschieden als een werk van reiniging en gezondmaking van allereerste noodzakelijkheid.

» En onze vrienden, hop 'n wij, met allen die het Combism aankleven, zullen te bekwame tijde, de verwereldlijking van de gasthuizen nastreven. Daarin zal eene de eerste uitingen van het anticlerikalism der Regeering bestaan, waarmede men zal kunnen beginnen, zoodra de clerikalen zullen omgeworpen zijn. »

Worden ze meester, dan zullen dus onze liberalen de gasthuisnonnen wegjagen, en ze door wereldlijke ziekendiensters vervangen, gelijk het in Frankrijk gebeurt, waar de Combisten heerschen.

Medeburgers, vergeet het niet.

* * *

IETS VOOR DE DOCTRINAIRS. — In het rood orgaan « LE PEUPLE » stond op 't einde December 1905, te lezen :

« Het socialism zal het welzijn der buitenlieden verzekeren met den grond tot gemeenen eigendom te maken. »

Dat is stellig eene openhartige, maar ook eene beteekenisvolle verklaring. Zij leert ons zonder omwegen noch terughouding, dat de roode partij het collectivistisch stelsel in gansch zijne strengheid wil toepassen.

Stelt men die verklaring van LE PEUPLE in verband met die van sommige organen der Fransche socialistische partij, dan hoeft men zich niet meer af te vragen, waar de liberaal-socialistische samenwerking ons op den duur brengen zal. Immers, in Frankrijk, waar eene roodblauwe meerderheid hare gangen gaat, aarzelen de socialistische organen niet bedreigingen te schrijven als de volgende :

« Na de inpalming van de goederen der kloosters zal de verdeeling komen van de eigendommen der rijken : dat is de natuurlijke gang ! »

Wat zegt ge daarvan, liberale heeren ?... Na den roof der kerk- en kloostergoederen zal 't de beurt zijn uwer eigendommen en brendkasten. LE PEUPLE zegt het u uitdrukkelijk...

* * *

In den stadsraad van Limoges (Frankrijk is het voorstel gestemd in iedere gemeenteschool eenen prijs toe te kennen aan den leerling die zich zal onderscheiden door zijne burgerlijke en ongodsdienstige opvoeding.

Is het nog altijd onzijdig onderwijs ?

Gelukkig België, dat zich door de schoone woorden onzer vrijdenkers niet heeft laten verleiden, en het niet dulde dat men zijne kinderen als goddeloozen zou opbrengen.

Want daar moest het ook hier op uitkomen.

Onzijdigheid is een woord.

Goddeloosheid is het noodzakelijk uitverksel van eene opvoeding, waarin men van God en zijn gebod geen woord spreekt.

Onzijdigheid is een woord, dat men gebruikt om degenen te paaien, die nog aan den godsdienst zijn verkleefd, maar licht geloovig genoeg om zijn geloof te rechten aan de schoone beloften, van die hunne kinderen van het geloof zouden willen afbrengen.

En men klaagt over het toenemen van allerhande misdaden.

Hoe wil men toch dat de mensch elders dan in de wet Gods eenen teugel vinde aan zijne driften ?

Gelukkig is Frankrijk nog zoo slecht niet als men het denkt, en de kinderen verlaten de officieële scholen om naar de geestelijke gestichten over te gaan.

Hopen wij dat deze schandige maatregel één uitwerksel alleen zal hebben : de oogen te openen van die ze voor het licht gesloten hielden.

* * *

De groote Staatsman van Ierland O'Connell, schreef eens aan eene Franse dame :

« Er is niemand, die minder neiging gevoelt, om de priesters te belasteren of te beleedigen dan ik. Dikwijls heb ik u gesproken van die gevoelens van eerbied, die mij de aanblik alleen van een priester inboezemt. Misschien zoekt deze verklaring uwen lachlust ; maar weet, dat ik nog niemand gekend heb, die de hoogachting, welke een priester verdient, niet schonk, of hij is vroeg of laat netzij in zijn eigen persoon, hetzij in zijn gezin door een ongeluk bezocht.

» De vloek des Hemels slaat reeds op aarde de bespotters der geestelijkheid. »

O'Connell had met vele menschen omgegaan ; hij kon zijn getuigenis door zijne ondervinding bewijzen.

Priesterschap is geestelijk vaderschap. Wie den priester eert, zal gezegend wezen op deze wereld, gelijk het kind, dat zijne ouders eert.

De zending eener moeder.

Moeder zijn ! O wat zoete droom ! wat al schatten van zielevreugde liggen er in dit enkel woordje opgesloten ! Het ware alsof er eene nieuwe wereld vol zaligheid voor haar moest openen...

Nogtans hoeveel moeders vindt men hedendaags niet die koud en gevoelloos zijn wanneer het de heiligmaking hunner kinderen aangaat. Welke mag de reden er van zijn, zult gij mij vragen ? Wel, omdat alle moeders geene christelijke moeders zijn, omdat hun hert voor God gesloten is, zelfs dan wanneer zij tot het kind van God en godsdienst spreken. Bij zulke taal moet ook het kind koud en onverschillig blijven.

Moeders, wilt gij eene goede opvoeding aan uwe kinderen geven, weest altijd jegens hen met eene ware christene liefde bezield.

De liefde, ja, die innige hertelijke liefde der moeder jegens haar kind is immers de natuurlijke huwelijksgift van haar moederschap. Doch de moederliefde, weet het wel, moet uit de gratie voortspruiten en op het geloof berusten.

De oprechte christelijke moeder weet dat haar kind, met de oogen des geloofs beschouwd, ook het kind van God is. Zij aanschouwt zelfs in haar kind eenen broeder, eene zuster van Jesus-Christus den Godmensch, den lieveling van zijn allerheiligste Hert. Het geloof zegt haar dat dit kind een lidmaat is in de groote gemeenschap der heiligen ; dat bijgevolg gansch het hemelhof, Maria aan het hoofd, het geluk van haar kind behertigen en zijn tijdelijk en eeuwig welzijn verlangen. Ja, zij weet dat een der Heilige Engelen de bijzondere vriend en bewaarder van haar kind is, en zal zij een gebed van dankbaarheid en vertrouwen tot dien hemelschen leidsman zenden.

Zekerlijk de oogen eener zoo deugdzame moeder zullen met eerbied op den beminde van haar hert rusten ; eene heilige vreugde zal haar bezielen en hare liefde, met Gods gratie, op eene wonderbare wijze verheffen en verlichten. Zulke liefde is inderdaad het werk, de schepping van God in het moederhert.

« De liefde is sterk als de dood. » Deze uitspraak van den H. Geest wordt bevestigd in de handelwijze der christelijke moeder. Voor haar kind doet zij alles, lijdt zij alles, offert zij alles op, ja, haar leven geeft zij voor haar kind ten beste, om het van de zonde vrij te bewaren, en heeft het gezondigd, om het den weg te toonen naar den geestelijken geneesheer.

Zoo handelde de koningin Blanca. Gij weet hoe zij haren zoon toesprak ; doet gij het ook zoo ?

De ziel van uw kind is niet alleen een wit blad papier waarop gij kunt schrijven, het is als koper waarin gij moet snijden.

Daarom aarzelt eene christelijke moeder niet, haar kind te kastijden, als zulks noodig is ; zij moet daarin God navolgen, het staat immers geschreven : Wien God lief heeft, kastijdt hij, en de zoon dien Hij aangenomen heeft, weerhoudt Hij met gestrengheid.

Dit zij voldoende. Het laat ons duidelijk genoeg inzien, van welk groot gewicht eene verstandige en christelijke fielde voor de moeder is om aan hare verhevene roeping te beantwoorden. Ook van haar kan men zeggen wat de H. Geest van de wijsheid zegt : « Met haar zijn mij alle goederen gekomen. »

Van de lichamelijke moeder evenals van zijnen lichamelijken vader, heeft het kind eene gift ontvangen en brengt deze bij zijne geboorte op de wereld mee. Dit zijn de hoedanigheden van vader en moeder die het geërfd heeft.

Zoo ook gaan de geestelijke hoedanigheden dikwijls over tot het kind. Indien de moeder waarlijk godvruchtig, zachtmoedig en vriendelijk is, indien zij haar huishouden wel bestuurt en de orde hoogacht, zich niet bezig houdt in eindelooze klapperijen met gebuurvrouwen, indien zij eerlijk en werkzaam is, dan zult gij ook dikwijls in het kind van zijne vroegste jeugd af eene natuurlijke genegenheid voor al die schoone eigenschappen ontwaren. Maar ook het tegendeel, ook de verkeerdheden der moeder gaan als een erfdeel op de kinderen over. De moeder is eigenzinnig, drieftig ; het kind ook.

De moeder heeft hare ziel met onreinheden besmeurd en ach ! haar kind is reeds vroeg daartoe geneigd. De moeder is onverstandig, oneerlijk enz. en het kind valt in dezelfde fouten.

Welk eene waarschuwing bijgevolg voor eene moeder wanneer zij hare eigene gebreken en fouten in hare kinderen eenigerwijze afgedrukt ziet ! En wat erger is, dat zij zeggen moet er zelf de schuld van te wezen ! Ja, gij zelf zijt er de schuld van, roept haar de stem des gewetens toe. Gij zelf hebt er de geeselroede doen groeien ! Voor u, christelijke moeder, voor u, is er eene ernstige vermaning dat gij u altijd moet onthouden van al wat berispelijk, verkeerd en zondig is.

Uw kind is een plant, eene bloem : wilt gij dat ze opschiete en weelderig groeie, zoo is het noodzakelijk dat de dampkring, de lucht, de vereischte eigenschappen hebbe. Zoo vindt men bloemen, en meestal de schoonste, die alleen onder den zoeten warmen hemel van 't zuiden groeien. Zoo ook moet in het huis eene weldoende lucht ingeademd worden, indien de deugd in het kind wil toenemen. De Heer heeft in het H. Doopsel met het bovennatuurlijk leven de kiem van die heerlijke planten des hemels, het geloof, de hoop en de liefde en alle andere daarin begrepene deugden in het teeder kinderhert geplant ; daar moeten zij meer en meer aangroeien, tot bloemen opschieten en vruchten voortbrengen ten eeuwige leven. Het ouderlijke huis is de beschutting waardoor deze hemelsche planten gedurende de eerste jaren in het kinderhert worden omgeven en bewaard, en daarom moet er in het ouderlijke huis een echt christelijke geest heerschen. En opdat dit werkelijk het geval zij, is schier vóór alles de moeder noodzakelijk. Het huis zelf ontvangt door de bemiddeling der moeder een christelijk voorkomen.

Wet op de koolmijnen.

Het verslag van M. Versteylen, volksvertegenwoordiger van Turnhout, namens de bijzondere kommissie die de voorstellen heeft onderzocht tot wijziging der wetten van 1810 en 1837, op de koolmijnen, is dinsdag aan de leden der wetgeving uitgedeeld.

't Is een boekdeel van 250 bladzijden, waarvan de 37 eerste de besprekingen der kommissie ontleden en waarvan al de andere ingenomen zijn door tafels, diagrammen, aanhangsels en vooral door eene nota der minderheid, driemaal grooter dan het vertoog van de meeningen der meerderheid.

Het verslag van M. Versteylen verwerpt vooreerst het princiep van de uitbating der koolmijnen door den Staat ; de Staat bezit den eigendom der mijnen niet vóór de vergunning. Met eene vergunning toe te staan en de voorwaarden van uitbating vast te stellen, vervult hij enkel zijn hoofdzakelijksten plicht van toezicht en policie, welken plicht hij jegens alle nijverheden te vervullen heeft. Indien er redenen bestonden om dat recht, dat geheel België beheert, te wijzigen, zou het klaarblijkelijk moeten gewijzigd worden in geheel het land en voor alle burgers en niet enkel voor de toekomende mijnuitbatingen van Limburg.

Na deze kwestie van princiep opgelost te hebben, onderzoekt de verslaggever al de vraagpunten welke door het regiem der vergunningen worden opgeworpen.

Het liedje van mijn hart...

Gelijk de zoete zang,
Van jonge vrije vinken,
Wier levenslied en — hoop,
Uit groene boomen klinken,

Zoo zong ik ook jong vrij,
Mijn lied, vol vreugde akkoorden...
't En roerde niet één hart
Van alle die het hoorden...

Toch klonk de klare klank,
Mij kletterend uit de kele,
En was mijn liedje klein
Het zegde toch zoo vele...

Gij hadt mijn lied gehoord,
En kwaamt..., en stond te luistren..
Gij keek mij lachend aan,
Mijn harte lag aan kluisteren.

Nu zal een minnend lied,
Mij uit de ziele springen,
Ik zal voortaan voor u
Mijn liefste liedjes zingen...

Hoe zalig zal dit lied,
Mij uit de ziele stroomen,
Het liedje van mijn hart,
Het liedje van mijn droomen...

HEIM.

Stads- & Provincienieuws

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 20 MAART.

Effractiën. — Te koop in den boekhandel COLLEE, Groote Markt, Tongeren :

Tabel der prijzen der granen voor de vereffening der achterstallige renten en pachten in 1905 en hunnen afkoop in 1906.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 405 zoeien en kalveren, 142 vette varkens en 1187 magere varkens, schapen, 0.

De *Postrijder* van heden bestaat uit **drie bladen**.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. VANDERYST alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

CONCORDIA. — Vastenavond Dinsdag, om 8 ure « *De Verli en zijn Theater* ».

Vrije ingang voor de leden de Concordia en hunne familie.

Men kan kosteloos zijne plaatsen voorbehouden, in het lokaal, 's morgens van 10 tot 12 ure, den dag der vertooning.

Het tooneelkundig en muziekfeest, verleden Zondag in de Concordia ingericht door de **Maatschappij Unie**, gegeven door Brusselsche kunstenaars-liefhebbers, met de medehulp van onzen uitmuntenden stadsgenoot, M. Alexis Nicolaers, is ten volle gelukt.

De vertolkers kweten opperbest hunne taak en werden, herhaalde malen, op geestdrittig handgeklap onthaald.

De herinnering aan dit zeer schoone avondfeest zal, nog langen tijd, tegenwoordig blijven aan het geheugen van al degenen die het bijgewoond hebben.

Wij vernemen met groot genoegen, dat M. **D. Duysens**, de uitstekende Bestierder der der Koninglijke Harmonie van de Concordia, Bijgevoegd-Leeraar aan den Leergang van Solfège voor Juffrouwen, bij het Koninglijk Conservatorium van Luik, komt benoemd te worden.

Onze beste gelukwenschen.

Société Royale de musique Concordia.

A partir du Jeudi 22 Février tous les Jeudis *Concert à 8 1/2 du soir* par l'Harmonie dans le grande salle des fêtes.

PROGRAMME DE JEUDI.

22 février.

Mattschitsche marche,	CARL BOUE.
redemandé	
Les Cloches de Corneville, fantaisie,	PLANQUETTE
Bien faire, mazurka	MACQUET.
Tout feu tout flamme, Polka,	BERGER.
Les Dragons de Villars,	MAILLAR.
Les Muscadins, marche élégante,	WASCH.
Bal Blanc, valse lente,	BERGER.

Ster der Toekomst. — *Tooneelmaatschappij van den jongen werkmanskring.* — Onze jeugdige en immer bloeiende maatschappij bereidt zich om, op den tweeden zondag van Vastenavond, eene groote vertooning te geven in de zaal der Concordia.

De jonge tooneelliefhebbers zullen opvoeren de « Priestereed of Martelaar der plicht », drama in vier bedrijven door Th. Mathys.

De prijzen der plaatsen zullen later aangekondigd worden. *Het Bestuur.*

Gelijk wij het reeds aangekondigd hebben, is het maandag aanstaande, 19 Februari, dat in onze stad, onder voorzitterschap van M. Verkissen, Raadsheer bij het Berceepshof van Luik, de zittijd van het **Hof van Assisen** der provincie Limburg, voor het eerste kwartaal 1906, zal geopend worden.

Eene enkele zaak staat op de rol. Het is die ten laste van : 1° Sommers Jan-Franciscus, daglooner, 18 jaar oud, geboren te Halen, den 27 Februari 1887, er woonachtig ;

2° Decoster, Vital-Oscar-Jozef, landbouwer, 29 jaar oud, geboren te Halen, den 15 Mei 1876, er woonachtig ; beiden aangehouden en beschuldigd :

A. Te Zeelhem, den 24 September 1905, beiden en met voorbedachten rade, eenen moord gepleegd te hebben op den persoon van Claeskens Pieter-August.

B. Den 24 September 1905, beiden, en met voorbedachten rade, Désiré Dubois, door gebaren of zinnebeelden gedreigd te hebben met een aanslag tegen de personen of de eigendom, strafbaar met de dood of met dwangarbeid.

C. Te Zeelhem, in den nacht van den 23 tot 24 September, vermoord of verkleed zijnde, in bende gejaagd te hebben, in gesloten tijd, ieder met een geweer, zonder voorzien te zijn van eenen vrijbrief om te jagen, en nagelaten te hebben onmiddelijk gezegd wapen af te geven, in de handen van den agent die proces-verbaal opmaakte.

De Kleine Burgerij in Limburg. — Men begint zich in Limburg ernstig bezig te houden met de belangen der kleine burgerij.

Verleden week hebben te St-Truiden, onder het bestuur van het ministerie van arbeid en nijverheid, openbare proefnemingen plaats gehad met verscheidene machienen ; die proefnemingen en de uitleggingen welke over het nut der nieuwe machienen gegeven werden, hebben een diepen indruk op de aanwezigen gemaakt.

De kleine nijveraars, de ambachtslieden zijn tegenwoordig bijzonder bedreigd door de mededinging der groote machienen ; zij zullen door die mededinging verpletterd worden, indien zij, van hunnen kant, geen voordeel uit den vooruitgang der mekaniek weten te trekken. Men mag verzekerd zijn dat de Limburgers, die zich altijd onderscheiden hebben door hunnen praktischen geest, de wijze raadgevingen zullen volgen welk hun door de ambtenaars van 't ministerie van Nijverheid en Arbeid gegeven worden.

Een ander verheugend verschijnsel voor de toekomst der kleine burgerij, is de buitengewoon groote bijval welke de openbare lessen van Engelsch bekomen in Limberg en bijzonder te Hasselt. Het getal der leerlingen groeit nog steeds aan, de lessen worden met de grootste vlijt gevolgd en de uitslagen welke tot nu toe reeds bekomen werden, zijn uitmuntend.

Er zijn menschen die daarmee lachen ; zij hebben groot ongelijk. De kennis van het Engelsch en van het Duitsch wordt iederen dag meer noodzakelijk, voor al wie zich met nijverheid of handel bezig houdt. Niemand twijfelt er aan, of Limburg zal binnen weinige jaren een der voornaamste nijverheidsstreken van België worden : het is dus prijshaar dat de Limburgers zich van nu af de kennisser aanschaffen die hen weldra onontbeerlijk zullen zijn, willen zij niet dat al de goede plaatsen in de toekomende Limburgsche nijverheid ingenomen worden door vreemdelingen. Dat verdient geene spotternij, maar lof en aanmoediging.

Kleine Burgerij. — Belangrijk bericht.

De heeren Banneux en Van Loy, ingenieurs van den Staat, zullen dinsdag aanstaande 20 Februari, om 8 uren 's avonds in den *Volksbond St-Maternus (Hondstraat)*, eene voordracht geven voor de HOUTBEWERKERS en donderdag 22 Februari om 4 uren voor de BAKKERS. Er worden bewijzende proeven gedaan met machienen.

Alle vakgenooten van Tongeren en omliggende zijn uitgenoodigd.

In zitting van 26 Januari laatstleden, heeft de bestendige Deputatie van den provincialen Raad van Limburg de benoeming goedgekeurd, gedaan door den gemeenteraad van Rutten, van **M. Henri Engelborghs**, in hoedanigheid van Secretaris dezer gemeente.

Koninxheim. — Vastenavond zondag en dinsdag, telkens om 5 ure, zullen onze matigheidsvrienden van den « Vriendenkring » eene luisterrijke vertooning geven. Verscheidene nieuwe stukken zullen worden opgevoerd. Het zal dan ook aan toeschouwers en vermaak niet ontbreken.

Ziebier het programma :

1ste Deel.

1. *Baas Ganzendonck.*
2. *De rekruut.*
3. *De schouwvager en de molenaar.*

2e Deel.

4. *De Duivelbanner*, blijspel in een bedrijf.

PRIJZEN DER PLAATSEN :
Eerste 0.75 fr. ; Tweede 0.50 fr.

Namens het bestuur.

De Voorzitter M. JACOBS. De Secretaris A. STAF. De Bestierder. B. BIJNENS.

Ordingen. — ZEVENDE ZOON. — Bij den smid Reymen-Daenen, op den steenweg, is een zevende zoon, kloek en gezond geboren.

De heer burgemeester Plevoets, zal Z. M. den Koning bij den doop vervangen.

—o— ONGEVAL. — Aan het magazijn G. S., aan Brusthempoort, alhier, reed Hubert Dirix, wonende op den Tongerschensteenweg, met eene hondenkar voorbij. Eensklaps viel de man met het ongelukkig gevolg dat hem een been gebroken werd.

Maeseyck-Heppeneert. — GROOTE GIFT. — De E. H. Pastoor Proyen heeft aan de parochie en aan de kerk eene som geschonken van twintig duizend frank, welke som moet gebruikt worden voor liefdadige doeleinden. Bij koninklijk besluit van 17 Januari ll. is deze gift goedgekeurd. En dan zeggen de liberalen nog dat de pastoors zich rijk maken !

ST-ANNA GESTICHT TE LANAEKEN,
bediend door de E. Kleine Zusters van St-Jozef.
HEELKUNDIG CLINIEK.

Breuken, waterbreuken, aderbreuken, aderspat. (Genezing gewaarborgd, volkomen en voor altijd, binnen 10 dagen).

Keel- neus- en oorziekten.

Vrouwenziekten, maagziekten, inwendige kwalen.

Drie ervaren chirurgijnen der groote hospitalen van Luik en Brussel.

Ongevoeligheid, zonder slaap, zonder gevaar, door nieuwe manier van behandelen.

Prachtige inrichting. Allerbeste zorgen. Genadige prijzen.

Spreekuren : Vrijdags van 2 tot 6 uren.

De Erfgenaam van NIEDECK

(11e vervolg).

— Mijne bruid ! afschuwelijk, om zoo van eene wild-vreemde te spreken. Ik heb tot nog toe geen meisje ontmoet dat ik gravin van Niedeck zou willen maken.

— Daarom is uw vader u ter hulp gekomen.

— O zoo, het huwelijksaanzoek dat vader roeger dat kindje, Pia gedaan heeft. Heeft dat blonde kind al dien tijd geduldig gewacht ?

— Stellig. Pia weet heel goed wat zij aan het oude geslacht der Niedeck's verschuldig is. En het ist is ons gunstig. Pia, die langen tijd in Parijs en in Den Haag vertoefde, komt dezen winter naar huis, om het balseizoen op te luisteren. 't Wordt hoog tijd dat ge haar leert kennen, want er zullen voor dit schoone meisje nauw genoeg andere minnaars opdagen. Het is daarom dat ik liefst zoo 's oedig mogelijk de reeds vroeger gemaakte schriftelijke overeenkomst door een mondelingsche bevestiging zag.

Wulff-Dietrich klemde de lippen vast opeen.

— Ik laat mij voor die rampzalige erfenis geen pot mijn levensgeluk ontnemen, zegde hij.

Pia van Nordlinger mijne keus niet, dan huwt haar nooit.

— En Niedeck ?

— Dat zal ik als vrijgeel in bezit nemen, en hertwig de kans laten door een daartoe vreischt huwelijk, dat beu voor zijn zoon te verzekeren.

Graaf Rudiger lachte spottend.

— Mij goed, ge zijt uw eigen meester, ik denk echter dat Pia uw visschenbloed wel in beweging zal weten te brengen.

Een bediende kondigde het souper aan.

Wulff-Dietrich bood zijn moeder galant den arm, doch toen hij deze, door vele vertrekken heen, naar de eetzaal geleidde, gevoelde hij meer dan ooit dat hij een vreemde was in het vaderlijk huis.

X.

In de ouderwetsche, deftige huiskamer van de familie von Nordlingen brandde de lamp op eene der kleine tafeltjes waaraan de overste zijn dagblad zat te lezen.

Buiten huilde en gierde de wind en viel de sneeuw in dikke vlokken neer. Het was nu dubbel gezellig in de warme kamer, en de vrijheer wreef zich vergenoegd de handen, terwijl hij achterover in zijnen stoel geleund, in gepeins verzonk.

Zijn eigen aangelegenheden gaven hem op dit oogenblik meer belang dan alle handelsberichten. Na jaren van zorgen en verdriet, was hij nu eindelijk in eene veilige haven aangeland, en thans nu hij de blauwe uniform had uitgetrokken en zich uit het militaire leven geheel had teruggetrokken, gevoelde hij zich eerst recht « Vrijheer ».

Zijne omstandigheden waren niet schitterend, doch hij kon leven. Zijn oudste zoon was als officier ter zee, verzorgd, de jongste maakte als cadet goede vorderingen en beloofde veel, en Pia...

Een veelbeggende glimlach verhelderde zijn gelaat. Kort geleden nog had graaf Rudiger hem op de Aristocraten-club aangesproken en gevraagd wanneer zijn dochterke thuis zou komen. Sedert Kerstfeest had hij verlangend naar haar uitgezien, want nu werd het toch waarlijk tijd, zijn woord gestand te doen.

Von Nordlingen had geglimlacht en gezegd dat Pia reeds drie dagen thuis was en een dezer dagen op de villa Casabella zou voorgesteld worden.

De graaf had zijn stoel toen dichter bij geschoven en gezegd dat Pia toch vooral eenvoudig moest zijn en geen *française*, want dat zijn stille, bedaarde Wulff-Dietrich daar een afschuw van had. Ik verlaat mij geheel op u, mijn beste vriend, had hij ten slotte uitgeroepen, want het geluk onzer kinderen is er mee gemoeid !

Aan dit alles dacht de vrijheer nu met een tevreden gemoed.

Wat zal Wulff-Dietrich verrukt zijn over zijn zachte, goudlokkige Pia !

De overste geeft zich aan zoete droomen over.

De deur in de naastbijliggende kamer wordt geopend en zachte voetstappen en ritselen van sleutels doen den overste ontwaken uit zijne heerlijke stemming.

— Pia, wat doet ge ?

— Ik geef nog twee vischvorken uit... die binnen te kort. Hebt ge iets noodig dat ge mij roept ?

— Ja, ik heb u zelf noodig.

Zij treedt lachend binnen, eene schoone, slanke gestalte in donker huiskleed. Hare bewegingen zijn bevallig en de houding van hals en hoofd, drukt wilskracht uit.

Haar goudblond haar speelt in kleine krullen om het voorhoofd. Twee groote, vragende, violet-blauwe oogen en een kersroode mond troonen in het fijn besneden gelaat.

Het echt vrouwelijke sprak uit haar geheele wezen, doch iets, in haar gelaat zegde, dat dit zachte ook kon overgaan in kouden, hoogmoedigen trots en hartstochtelijken drift.

Haar oom, bij wien zij was opgevoed, had aan hare ouders geschreven : « Pia is zeer gemakkelijk te leiden indien men hare eigenaardigheden kent. Zij heeft een zacht, liefdevol karakter en draagt in alles den stempel van volkomen reinheid. Zij zou in staat zijn, alles voor den armsten bedelaar op te offeren, als hij haar beleefd behandelde en goede bedoelingen had, terwijl zij een prins, als hij haar ook slechts in het geringste gekrenkt had, zijn kroon voor de voeten zou smijten. »

De consul, een verstandig, menschenkundig man, had zijn nichtje juist beschreven, doch die brief had op den on-diplomatischen Vrijheer von Nordlingen niet de gewenschte uitwerking. In zijne jeugd had hij nooit verhevene gedachten gehad, hoeveel te minder nu hij oud was en moe van den harden strijd om het bestaan. Hij was in alles practisch, nuchter en prozaisch en had voor hen, die zijne zienswijze niet deelden, slechts één woord — overspannen. Het denkbeeld dat een meisje eene partij als de erfgenaam van Niedeck niet met beide handen zou aanvatten, scheen hem eene onmogelijkheid.

In deze vaste overtuiging trok hij het schoone dochterken tot zich en reikte haar een geelkleurig karton toe.

Pia wierp een blik op het hertogelijk wapen en de daaronder gedrukte zegels.

— Een bal aan het hof ? den 14de, en ik ook gevraagd, dat is heerlijk ! 't Is toch eigenlijk te dom, dat ik hier in mijne eigen vaderstad zoo geheel eene vreemde ben.

— Ja, het is te dom. Gij hebt nog veel te doen, maak u maar eens heel schoon, want er komt nog een veel gewichtiger persoon dan alle mogelijke hertogen op het bal, die ge ook gaarne zult leeren kennen.

Pia begreep hem niet. De overste neep haar in de wangen en vervolgde :

— Kleine heks ! Wat gaan u getrouwde hertogen aan, Voor jonge meisjes zijn mirthen meer waard dan koningskaarsen !

— Ik begrijp u niet, vader, zegde Pia ernstig.

Toen lachte von Nordlinger overmoedig en reciteerde :

Gij kind met gouden haren,
Wacht nog weinige jaren
Dan komt mijn zoon vol min,
En maakt u tot gravin.

— Ha, ha, ha, begrijpt ge het nu ? lachte hij opeens.

Pia schrikte en antwoordde trotsch :

— Ge weet, vader, dat ik dit lichtzinnige vers haat ! zegde zij bevend van drift.

Ware nu M. von Nordlingen een karakterkenner geweest, dan had hij spoedig zijne tactiek veranderd.

Hij verstond echter den blik niet, die uit hare oogen schoot, hij lachte vroolijk :

— Gij zijt zeker kwaad schatje, omdat die onbeleefde bruidegom achttien jaar liet voorbijgaan voor dat hij eens naar zijne bruid kwam zien. Doch, ziet ge, dat kon hij niet helpen, want oom Willibald's huwelijk had de toekomst tamelijk onzeker gemaakt, nu is alle gevaar geweken en kan hij zich van de erfenis verzekerd houden.

— O, antwoordde Pia scherp en bitter, het is dus heel alleen om de zestien kwartieren te doen, de bruid zelf is slechts bijzaak. Als graaf Wulff-Dietrich de erfenis niet kreeg, was er ook geen noodzakelijkheid voor dat lastige huwelijk.

Hij heeft het zelfs nooit de moeite weerd geacht kennis met mij te maken.

De Vrijheer haalde onverschillig de schouders op.

— Princessen en adellijke dames moeten zich romantische liefdesverklaringen uit het hoofd zetten.

— Ik ben echter geen prinses, die zich voor het land moet opofferen !

— Neen, gij zijt een doodarm meisje, dat met hare familie rekening moet houden. En ge hoorde God te danken dat ge den rijksten man uit het hertogdom krijgt.

Pia was nu opgestaan.

— Zoo arm is mijn familie nog niet, dat zij mij kan dwingen tot een zoo lagen slavenhandel mijne toestemming te geven !

De wangen van den ouden Vrijheer werden vuurrood van ingehouden toorn. Zich met beide handen aan zijn stoel vastklemmend, vroeg hij bevend :

— Hebt ge misschien ook een betere partij op zicht dan graaf von Niedeck ?

— Neen vader !

— Zijt ge op een ander verliefd ?

— Neen vader !

— Dan verbied ik verder dien kinderlijken onzin en aanstellerij ! Kunt gij mij eenen aanstaande brengen die zich in alle opzichten met graaf Wulff-Dietrich meten kan, dan laat ik u vrij ; anders hebt ge slechts uwe ouders te gehoorzamen, die voor uwe toekomst wenschen te zorgen.

— Ook ouderlijke macht heeft hare grens !

— Stellig, en die eindigt daar, waar men een weerspannig kind het huis ontzegt. Ik zeg u eens en vooral, nooit zult gij mij door uwe jonge meisjesgrillen kunnen overbluffen. Doet ge mijn wil niet, dan ziet ge van nu af maar, hoe ge alleen door de wereld komt.

Hij had kalm gesproken, doch Pia wist wat het beteekende. Hij kon geen tegenspraak dulden en ook zeer driftig worden, dit was ook de reden waarom hij zich uit den militairen dienst had moeten terugtrekken. Eenige druppels van dat bloed waren ook in Pia's aderen.

Doodsbleek zag zij den hardvochtigen spreker aan. Zoo zij thans antwoordde, zij wist dit zeker, was het voor eeuwig uit tusschen hen beiden.

Zij had hare pleegouders in den Haag beloofd zooveel mogelijk geduld te hebben met de driftigheid van haar vader. Zwijgen dus. Tijd gewonnen, veel gewonnen. Zij wendde zich naar de deur met trotsch opgeheven hoofd.

— Nog iets, liet de stem van haren vader zich hooren : denk niet dat gij den graaf door eene onvriendelijke behandeling kunt afschrikken ! Wat gij ook doet, mijn plan staat vast. Ik zal u laten nagaan !

Pia had alle moeite om een hoonend lachen in te houden, en verliet haastig de kamer.

In hetzelfde kamerke, op denzelfden stoel, waar eens tante Johanna moedeloos den blik had omhoog geworpen, zat thans Pia, haar lieveling, en snikte tranen van hartstochtelijke drift. Men had het reinste en beiligste in haar gekwetst.

Zou zij zich als eene baal wil- en gevoelloose koopwaar naar de markt laten sleepen, waar de koopman luid haar zestien kwartieren zou prijzen, totdat de man kwam die juist zoo'n stamboom noodig had en onverschillig het noodzakelijk kwaad dat nu eenmaal bij den stamboom behoorde in de oogen zag.

Zij verfoeide dat onteerend comediespel. Of zij hem beviel, deed er niet toe, bij nam haar immers niet uit vrijen wil, neen, alleen omdat zij de eenige was waarmee een erfgenaam van Niedeck trouwen kon. Oom Willibald had zelfs Johanna tot vrouw genomen !

Johanna, eene oude jonge jufvrouw, misvormd, kreupel, naar wie nooit een man gedongen had. Tante Johanna zegde dat zij onuitsprekelijk gelukkig was — doch zij was spoedig tevreden.

Maar Johanna had zich niet ongelukkig kunnen gevoelen aan de zijde van een man, als deze haar genoeg te eten gaf en niet sloeg !

(Wordt voortgezet).

OOGZIEKTEN. **Doctor Thibert,** SPECIALIST, Celestinenstraat 21, te Luik, (neffens Boulev Sauvenière) ontvangt alle dagen van 3 tot 5 ure ; 's zondags van 9 tot 10 ure.